

Козубцова Леся Михайлівна, кандидат технічних наук, доцент кафедри математики та фізики Військового інституту телекомунікацій та інформатизації (м. Київ);

Козубцов Ігор Миколайович, кандидат технічних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу, наукового центру зв'язку та інформатизації Військового інституту телекомунікацій та інформатизації (м. Київ), підполковник

ДО ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЕФЕКТИВНОГО ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Актуальність теми. Вже тривалий час Україна і весь світ переживають складний період надзвичайної ситуації, пов'язаної із заходами боротьби проти поширення коронавірусу. Пандемія COVID-19 на кілька місяців унеможливила очне навчання. Але кожна проблема – це, по-суті, привід до якісних змін, пошуку нових можливостей, освоєння сучасних новітніх технологій не зовсім ще знайомої форми навчання. Заклади освіти вперше вимушені були перейти на неочікувано довготривалий карантин [1; 2]. Зрозуміло, що карантин – це не канікули, це навчання, лише інше. Тому дистанційне навчання стало єдиною доступною формою в системі середньої та вищої освіти.

Виділення невирішених раніше частин проблеми. Питанню організації дистанційного навчання в системі середньої та вищої освіти, приділено достатньо багато, а ось організації його у вищих військових навчальних закладах, зокрема, недостатньо.

Мета. Висвітлити особливості організація ефективного дистанційного навчання у ВВНЗ, як необхідної реакції на виклик сучасності.

Результат дослідження. Як відомо, найнеобхіднішим у навчанні є комунікація, тобто спілкування. І від рівня спілкування залежить ефективність навчання. Проводити заняття віддалено, не бачити студентів чи курсантів, не мати можливостей пояснити особисто й допомогти в момент виникнення проблеми – ось з такими труднощами стикнулися сучасні педагоги, які ще рік тому не могли й уявити таких ситуацій у своїй роботі. Пандемія внесла несподівані корективи і змусила всіх терміново опанувувати цифрові інструменти й нові педагогічні підходи та методики. Складністю дистанційного навчання є не тільки стимулювання студентів (курсантів) до роботи, а й можливість розгортання діалогу. Карантин став викликом для всього українського суспільства. Освітня система не стала винятком.

Після тимчасової розгубленості всім довелось прийняти цей виклик та швидко адаптуватись до нових реалій, але питання розвитку дистанційної освіти набуло неабиякої актуальності. І хоча дистанційне навчання не є заміною очного та ніколи не планувалось на довгострокову перспективу, воно може стати ефективним інструментом не тільки під час карантину. А оскільки

відповіді на питання: «Як найближчим часом буде змінюватись епідеміологічна ситуація в Україні?», – поки немає, освітяни мають бути готовими до організації такого навчання. Основними принципами дистанційного навчання є інтерактивна взаємодія у процесі роботи, а також можливість працювати на відстані. Основну роль у здійсненні дистанційного навчання відіграють сучасні інформаційні технології. З появою непередбаченості в результаті COVID-19 поставив у тупику питання, щодо надання дозволу та можливості застосування дистанційної форми організації навчання у ВВНЗ.

За даними прогнозу джерел [1; 2] епідемія пов'язана з COVID-19 не зникне ні через місяць, ні через рік. Розуміючи це керівництвом ВВНЗ поставлена була задача на початковому етапі відібрати і експериментально перевірити можливість організації та ефективності існуючого у вільному доступі програмне забезпечення, а саме Skype, ICQ, QIP, Teamspeak, Ventrilo, Viber, WhatsApp, Google Talk, Vbuzzer, TeamViewer, LiteManager, Ammy admin, RAdmin, Zoom, AnyDesk, Telegram, Moodle, Google Classroom, YouYube. Найефективнішими інструментами та платформами для здійснення дистанційного навчання набули Moodle, Zoom, Google Classroom, YouYube. Слід зазначити, що даний перелік програмних засобів та платформ не припустимі для організації і проведення занять з професійного блоку дисциплін, де може циркулювати інформація з обмеженим доступом. Цей феномен однозначно обумовлює обов'язковість присутності викладача в спеціальних аудиторіях.

Серед недоліків варто виділити психологічну і «комп'ютерну» невідповідність викладачів старшого покоління. Це пов'язано з традиційною методикою навчання, яка передбачає не віртуальне, а «живе» спілкування між студентом і викладачем. Взагалі для навчання «на відстані» потрібно мати сильну мотивацію й самоорганізацію, бо дистанційне навчання – це, передусім, самоосвіта, тобто здатність працювати самостійно. Для когось це є перевагою, а для когось, навпаки, – недоліком, – все залежить від людини та її характеру. Майбутнє – за мішаним навчанням, яке дуже легко перемикає в різні режими: збільшувати чи зменшувати офлайн- або онлайн- компоненти, обирати різні організаційні моделі та стратегії відповідно до можливостей, потреб і викликів.

Висновки та пропозиції:

1. Перехід на дистанційне навчання у ВВНЗ є необхідною умовою забезпечення неперервного освітнього процесу, як адекватна реакція на виклик пандемії;

2. Для реалізації дистанційного навчання у ВВНЗ потрібно підвищити комп'ютерну (медію) грамотність викладачів старшого покоління;

3. Необхідність рішення проблеми відсутності швидкісного та належного обсягу Інтернету у тих викладачів на дому за рахунок технології Callback.

Література:

1. Schwab K., Malleret Th. COVID-19: The great reset. World Economic Forum. Edition 1.0. Cologny/Geneva Switzerland.: Forum publishing, 2020. 213 p. ISBN

978-2-940631-11-7.

2. Будущее: дискуссия / В.В. Летуновский, В.Г. Буданов и др. Институт социально-экономического прогнозирования им. Д.И. Менделеева, Сретенский клуб им. С.П. Курдюмова. М.: Грифон, 2021. 40 с. ISBN 978-5-98862-606-0.

УДК 37.01:364.3

Лучко Юлія Іванівна, кандидат педагогічних наук, завідувач кафедри правових та інформаційних технологій Відокремленого структурного підрозділу ЗВО «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» Хмельницький інститут соціальних технологій

ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ УЧАСНИКІВ ОПЕРАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ СИЛ В ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

Реалізація принципів рівних можливостей та доступності здобуття освіти людьми з особливими освітніми потребами є однією з визначальних умов побудови соціально справедливого, гуманістично спрямованого суспільства.

На сучасному етапі розвитку суспільства і системи освіти оптимальною системою навчання для людей з особливими освітніми потребами є інклюзивна освіта як дієва адаптаційна модель повноцінного соціального функціонування людей з особливими освітніми потребами, що передбачає повноцінне отримання ними освітніх послуг та фахових знань, здобуття досвіду міжособистісних стосунків на засадах толерантності, партнерства, співробітництва. Соціальна адаптація молодшої людини з особливими освітніми потребами в середовищі вищого навчального закладу постає головною умовою її комфортного та успішного соціального функціонування як в освітньому просторі вищої школи, так і поза ним – у суспільній та професійній діяльності.

Мета публікації – висвітлення особливостей соціальної та професійної адаптації учасників операції об'єднаних сил під час здобуття освіти у вищих навчальних закладах.

Проблема набуває особливої гостроти у світлі подій на сході України. І хоча соціальна та професійна адаптація учасників Операції Об'єднаних сил до умов життя в цивільному середовищі регулюється на законодавчому рівні, кількість людей з особливими освітніми потребами з числа учасників операції об'єднаних сил зростає. Соціальна та професійна адаптація учасників Операції Об'єднаних сил здійснюється згідно Порядку організації соціальної та професійної адаптації учасників антитерористичної операції, осіб, які здійснювали заходи із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, та постраждалих учасників Революції Гідності, членів сімей загиблих (померлих), таких осіб затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 21 червня 2017 року за №432. Згідно законодавчого документу соціальна